

Підсумовуючи викладене, можемо констатувати, що обмеження пересування особи як поліцейський захід полягає в затриманні у порядку, визначеному КПК України, та адміністративному затриманні. Неоднозначною є позиція законодавця стосовно місця «доставлення особи» у якості заходу, що «обмежує пересування особи» – відповідно обмежує право особи на свободу пересування. Натомість аналіз змісту та правил реалізації доставлення особи чітко вказує на його характер як заходу, який обмежує пересування особи. При цьому ігнорування законодавцем положень закону, які передбачають доставлення, сприяють виникненню «індивідуалізації» у застосуванні положень КУпАП щодо обмеження права пересування фізичних осіб.

В свою чергу, адміністративне затримання та доставлення порушника уявляється за можливе розмежувати наступним чином. Адміністративне затримання застосовується поліцією та відповідно складається протокол про адміністративне затримання у разі поєднання наступних складових: 1) якщо доставлення порушника застосовано з метою припинення адміністративного правопорушення; 2) адміністративне правопорушення, що вчинено особою, віднесено до переліку відповідних проступків, у разі вчинення яких поліцією може бути застосовано адміністративне затримання згідно ст. 262 КУпАП. Наприклад, якщо поліцейський не може скласти протокол про адміністративне правопорушення на місці його вчинення, якщо складення протоколу є обов'язковим, через погодні умови, відсутність даних про особу порушника (у разі не віднесення адміністративного правопорушення до ст. 262 КУпАП), то він має право доставити порушника в поліцію, при цьому адміністративне затримання не застосовується (протокол не складається).

Одержано 17.04.2018

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА І ПРОЦЕСУ
ФАКУЛЬТЕТУ № 3**

УДК 351.9

Антон Миколайович БОРТНИК,

слухач магістратури групи Ф1-101м ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права
і процесу факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник Завальний М. В.*

ШЛЯХИ РЕФОРМУВАННЯ ІНСТИТУТУ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ

Коли було прийнято ЗУ «Про державну службу» від 10.12.2015, сам факт його впровадження в життєву площину створив плацдарм для утворення інституту державної служби в Україні. Чинний Закон України «Про державну службу» в значній мірі виконав своє завдання зі створення й законодавчого забезпечення основних напрямів функціонування інституту державної служби в Україні. Але не зважаючи на це, прийняття цього закону не дало бажаних результатів, про що може свідчити факт, що державна служба в Україні не підконтрольна суспільству демократичною та ефективною організацією державно-службової діяльності, спрямованою на вирішення нагальних проблем, що стоять перед суспільством і державою.

Одним з пріоритетних напрямів адміністративної реформи в Україні, з-поміж провідних змін у сфері виконавчої влади, є також і реформування державно-владних відносин або ж публічних. Той факт, що впроваджуються періодично зміни в даний Закон, говорить про те, що постійно в ньому знаходяться якісь прогалини для ефективного регулювання публічних відносин і він є далеко не досконалий.

Концепція адміністративної реформи в Україні передбачає, що державна служба має розвиватися на таких принципах: класифікації державних органів і посад державних службовців; визначення сфери державної служби і статусу державних службовців; конкурсності, об'єктивності, прозорості і гласності при прийнятті на державну службу та здійсненні службової кар'єри; вдосконалення адміністративної культури державних службовців та посилення суспільної довіри до них; правової захищеності та політичної нейтральності на державній службі; мотивації, стимулювання та заохочення державних службовців; професійної підготовки кадрів для державної служби; оптимізації структури управління державною службою

Основною проблемою чинного Закону, яка так і залишилась не вирішеною, є невизначеність сфери його регулювання. Цей закон формально обмежив коло державної служби лише до служби в державних органах та їх апараті, що не відповідає сучасному розумінню інституту державної служби. В ньому фактично ототожнюються поняття «державного службовця» та «посадової особи», що призвело до розмитості визначальних понять Закону. У Законі немає жодного застереження щодо безпосередньої активної політичної діяльності державних службовців, хоча загальновідомо, що одним із головних принципів державної служби є політична нейтральність державних службовців, служіння їх суспільству в цілому, державі, а не окремим політичним силам. Надто мало уваги в Законі приділено підвищенню кваліфікації державних службовців, що не сприяє поступальному вдосконаленню і самого інституту державної служби. Майже не врегульовані питання дисциплінарної відповідальності державних службовців.

Досліджуючи вищевказану досить таку велику проблематику ЗУ «Про державну службу» вкрай необхідно зробити зміни в даний нормативний акт, щоб якимось чином реформувати публічну службу, адже саме даний нормативно-правовий акт є координуючим актом діяльності державних службовців та базовим документом, який забезпечує цей вид діяльності. Серед реформ виділять треба наступне:

– необхідно передбачити максимально повне регулювання різних видів державної служби, серед яких багато дослідників виділяють: мілітаризовану (збройні сили) та цивільну, яка має два підвиди: а) цивільна служба в органах

державної влади (тобто те, що називається державною службою за чинним Законом); б) цивільну службу в державних установах та організаціях (в закладах освіти, охорони здоров'я та інших бюджетних організаціях).

– управління державною службою. Державну службу необхідно зробити загальнодержавною, цілісною на всій території України. Для цього необхідно передбачити утворення нової системи управління державною службою

– необхідно вдосконалити визначення та застосування норм і гарантій статусу державних службовців. Це включає забезпечення цілісності, системності, повноти та стабільності правового і соціального становища державних службовців, узгодження їх посадових повноважень з правами та обов'язками.

– потрібно передбачити можливість поширення, у відповідних випадках, дії даного закону на службовців так званої «спеціальної служби» – в органах прокуратури, суду, митних, податкових органів, якщо статус їх працівників, чи принаймні окремі питання їх статусу, не врегульовано відповідними законами. Наявність такої можливості уніфікує основні параметри статусу державних службовців, і таким чином, унеможливить дискримінацію працівників різних органів державної влади.

На нашу думку, внесення фрагментарних змін до Закону не приведе до дійсного реформування цього інституту, спрямованого на задоволення сучасних потреб держави у забезпеченні органів державної влади кваліфікованими, політично нейтральними кадрами.

Вважаю, що викладений вище підхід до реформування державної служби дозволить зробити її більш ефективною, престижною та кваліфікованою.

Одержано 17.04.2018

УДК 347.73(045)

Антон Миколайович ЧЕРНІКОВ,

курсант групи Ф2-204 ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 ХНУВС доктор юридичних наук Пчелін В. Б.

ФІНАНСОВА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЯК ОКРЕМИЙ ВИД ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Більшість науковців спираючись на Конституції України (п. 22 ч. 1 ст. 92) виділяють такі основні види юридичної відповідальності: цивільно-правову, адміністративну, кримінальну та дисциплінарну. Конституційний Суд України в рішенні від 30 травня 2001 р. №7-рп/2001 у справі № 1-22/2001 зазначив, що вказаною нормою Конституції безпосередньо не встановлюються види юридичної відповідальності. Тож і логічним є припущення, що перелік видів юридичної відповідальності включає також й інші види, які прямо не вказані в Конституції України, одним з яких є фінансова відповідальність.

Як і всі види юридичної відповідальності, фінансова відповідальність має загальні та спеціальні (притаманні лише їй) ознаки.

До загальних ознак відповідальності можна віднести наступні: є формою реакції держави на правопорушення та суб'єкта, винного в його вчиненні; реалізується в результаті застосування правових норм; підставою притягнення є вчинене правопорушення; пов'язана із застосуванням державного примусу; виявляється в обов'язку правопорушника зазнати покарання за свою протиправну поведінку; суб'єктами правопорушення можуть бути лише деліктоздатні суб'єкти; має негативні наслідки для правопорушника; встановлюється державою у вигляді санкцій; реалізується з дотриманням встановленого процесуального порядку та форм, встановлених законом;

Спеціальні ознаки які притаманні лише фінансово-правовій відповідальності: має публічно-майновий характер (впливає на економічні інтереси суб'єктів фінансового правопорушення); спрямована на охорону фінансових правопорушень (які стосуються формування, розподілу та використання централізованих та децентралізованих фондів держави й органів місцевого самоврядування); безальтернативність санкцій (точно вказані вид і міра покарання); особливий процедурний порядок застосування заходів фінансової відповідальності; залежно від виду фінансового правопорушення фінансова відповідальність може здійснюватися в позасудовому порядку, за рішенням особи правопорушника; унікальні джерела правових норм, що регулюють відносини фінансової відповідальності; заходи впливу спрямовані на відшкодування державі й органам місцевого самоврядування завданого правопорушенням збитку; унаслідок застосування фінансово-правової відповідальності, суб'єкти зазнають певних втрат, переважно майнового характеру; заходам фінансово-правової відповідальності притаманне поєднання компенсаційної та каральної мети.

Безальтернативність санкцій – суть цієї ознаки полягає в тому, що за будь-яке правопорушення, за яке настає фінансово-правова відповідальність, встановлюється чітко визначена санкція у вигляді штрафу або пені, яка не може змінюватися. Основними нормативно-правовими актами, за порушення приписів яких настає фінансова відповідальність – є Податковий кодекс України та Бюджетний кодекс України. Найчастіше норми за порушення яких настає фінансова відповідальність і санкції які встановлюють вид та міру вищевказаного покарання визначаються в Податковому кодексі України.

Що стосується специфіки застосування фінансово-правових санкцій, то в разі вчинення платником податків двох або більше порушень законів з питань оподаткування й іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи, штрафні (фінансові) санкції (штрафи) застосовуються за кожне вчинене разове та тривале порушення окремо.

Аналізуючи все вищевикладене можна дійти висновку, що фінансово-правова відповідальність – це самостійний вид юридичної відповідальності, який полягає в застосуванні уповноваженими державними органами до суб'єктів правопорушення в сфері фінансового законодавства, заходів державного примусу – фінансових санкцій, у вигляді штрафу та/чи пені.

Одержано 17.04.2018

